

a samozřejmě i stanice. Proto předpokládáme, že počet vozíčkářů ve vlacích bude i nadále růst. Přesto půjde o jednu z nejmenších cílových skupin našich zákazníků. Denně přepravíme asi půl milionu klientů, ale přibližně jen 3 z nich, tedy

pouhé 0,0006 % všech našich cestujících, jsou vozíčkáři. Přesto jim věnujeme značný prostor a péči včetně desetimilionových speciálních investic.

Miloš Pelikán

Adrenalinové zážitky pro vozíčkáře

Sidecar Ride 2008 aneb Vzpomínky na Afriku

Každý správný motorkář má svůj vysněný kus zeměkoule, kam chce se svým strojem dojet, i když pro mnohé z nás je již jen jízda sama cílem. Když jsme v polovině roku 2007 začali představovat projekt dálkové sajdkárové jízdy vozíčkáře, pro mnohé zdravé i postižené motorkáře či čtyřkoláře bylo toto téma jaksi neuchopitelné.

Věci se začaly hýbat počátkem roku 2008, kdy Honza Pičman, ředitel Jedličkárny a můj kolega z dob skalních, doporučil Zdeňka Krupičku jako vhodného adepta pro sajdá jízdu.

Při odjezdu ukáply i slzy dojetí – to proto, že harlejáři, bavoráci a další motorkáři podpořili svojí účastí (cca 200 motorrek) myšlenku založení LOVE RIDE v České republice. Původně americká či švýcarská jízda si klade za cíl vyjádření solidarity se zdravotně postiženými lidmi formou vyjížďky a příspěvku na neziskový fond. V budoucnu by se měla realizovat ve prospěch Asociace muskulárních dystrofií. Love Ride bude organizována agenturou Cerbiatto, která má nemalé zkušenosti při pořádání akcí podobného typu (www.mdaride.cz).

Samotná cesta do Casablancy byla přehlídkou motorkářských zážitků velkého formátu. Začátky byly opravdu krušné – střídavě nám přšelo z italských Dolomit až k španělskému Gibraltar. Zdeněk se držel statečně navzdory zamířené perspektivě uzavřené sajdá boudy. Na africké půdě se všechno změnilo k lepšímu. Začalo svítit slunce, lidé

ztmavli, auta se změnila v osly, místo pole pšenice konopí, ale hlavně všude kolem nás nádherné marocké hory a jezera.

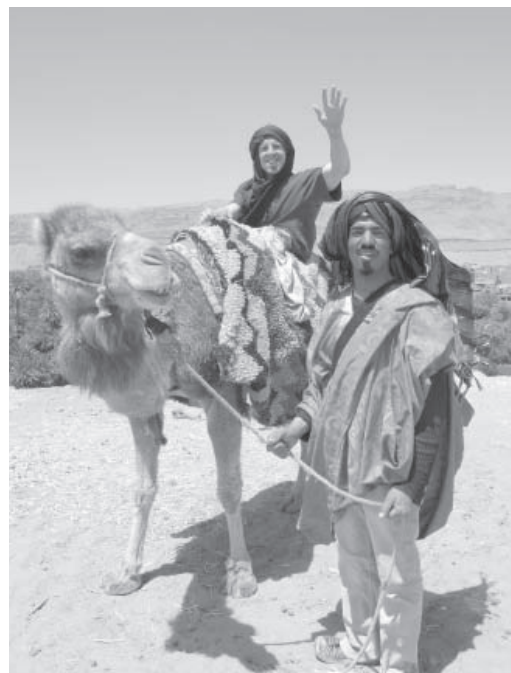
Po jedenácti dnech jízdy jsme byli slavnostně přivítáni marockým ministrem sportu v Casablance. Abych to upřesnil, v marockém podání „ministr“ znamená odpovědný vysoký úředník, fakticky vzato nás přivítal radní magistrátu Casablancy pro sport a mládež. S velkou parádou jsme projeli závorami přímo před hlavní vchod radnice, kde už na nás s modrým pohárem v ruce čekali čtyři zástupci radnice, novináři a fotograf. Zdeněk vše popsal slovy: „Bylo to skvělé, takové přivítání jsem opravdu nečekal!“

Poté jsme naše kola stočili dále do vnitrozemí Maroka. Začali jsme objevovat krásy historických měst jako jsou Marrákeš nebo Fes. Podlehli jsme zlaté turistické horečce ve Vysokém Atlasu a nakupovali geody úžasných tvarů a barev. V soutěsce Todra si Zdeněk vyzkoušel řízení sajdá a na cestě k ní pro změnu „řízení“ velblouda.

Největším zážitkem však byly duny Err Chabbi. Žluté kopce velikosti pražského paneláku z jemného písku byly pro Zdeňka opravdovým rájem. Hned do nich skočil a po rukách se rozběhl k vrcholu duny. Písek byl nesmírně horký a tak přišly na řadu motorkářské rukavice. Stejně jako jsme před několika dny udělali fotku Zdeňka ve sněhu, teď ho fotíme ve stejné pozici v saharském žhnoucím písku.

Cestování není jen o krajině, ale i o setkávání. Po cestě jsme potkávali mnoho milých lidí, kteří své sympatie vyjadřovali zdvižením palce, natáčením na video, do mobilu, máváním.

Marocká kultura je hodně odlišná. Kromě zahalených žen, postávajících lidí u cesty, žebrajících dětí, dospělých, co chtějí prodávat nebo aspoň měnit, limonád vystavených v hospodě na polici,

chlapů popíjejících čaj nebo kávu a kouřících hašiš nás neustále překvapovaly davy lidí krácejících z vesnice do vesnice, přeložené nákladáky vezoucí i šest metrů vysoký náklad, nebo tranzity s ohrádkou plnou ovcí včetně ovčáka na střeše, nebo třeba i podvečerní idylka, kdy sedí na lavičkách muži a ženy zvláště.

Na zpáteční cestě jsme absolvovali přednášku Petra Hošťálka, reportéra Českých motocyklových novin, na setkání cestovatelů Horizons Unlimited v Maařidu, kde povídal o svých dvou cestách Čínou. V příštím roce připravujeme podobné setkání i v našem regionu.

Při návratu jsme práskli do koní a z Gibraltarů jsme dojeli do České republiky za čtyři dny. Absolvovali jsme celkem téměř 10 000 km za 21 dnů. Záměry sajdkárové jízdy se podařilo naplnit mírou vrchovatou.

Děkujeme všem, kteří pomohli Zdeňkovi ke splnění jeho motorkářského snu. Zejména Petrovi Hošťálkovi, který nám byl prima partákem a který o Zdeňkově jízdě psal reportáže a sbíral podklady pro další knížku.

Sponzory expedice Sidecar Ride 2008 byli: Carservis, Velorexport, Bikerscrown, Regno, Pneu Červený, BMW Autec, Viřa Gola – Motohouse a mnoho dalších.

Radek Kriegler
MC OUTDOORS AGENCY
Foto: Antonio Caldeira

Blue Land 2009

Himálájská expedice vozíčkáře
do indického Ladakhu

Zdeněk Krupička, Radek a Bára Krieglerovi a několik dalších nadšenců se rozhodlo pokračovat v tradici sajdkárových vozíčkářských expedic a usilovat o sblížení lidí se zdravotním postižením a bez něj a založili občanské sdružení MC Outdoors Riders. To pořádá jízdy pro cestovatele dobrodruhy i pro ty, co to chtějí jenom vyzkoušet. V letošním roce připravují další sajdkárový adrenalin – Expedici Blue Land 2009, která bude zorganizována za podpory CK Rajbas a MC Outdoors Agency – specialistů na motorkářské expedice a outdoor v termínu 25. 7. – 16. 8. 2009.

Cílem expedice se stane indický Himálaj – oblast Ladakhu, Lehu, Zanskaru. Účastníci pojedou podobnými terény a nádhernou krajinou jako jejich předchůdci z dokumentu Himalayo Enfieldmo, který si na dvd můžete zakoupit za 190 Kč a tím přímo podpořit letošní expedici. Stejně tak využijí pro cestování sajdkár s motocyklem Enfield.

Expedice je koncipována pro jednoho vozíčkáře v sajdě, zúčastnit se mohou i další vozíčkáři v doprovodném jeepu.

Podhůří nejvyšších hor zeměkoule, indická subkultura, těžké horské podmínky, řízení na levé straně, chaotický provoz v indických městech a tradičně náročné, ale i nádherné cestování v sajdkáře – to vše činí z této expedice atraktivní adrenalinový motorkářský podnik pro tělesně postižené sportovce.

Expedice Blue Land 2009 si propůjčila název sajdkárové jízdy od dalšího projektu s dobrým srdcem – v Kargyaku v indickém Zanskaru funguje české občanské sdružení Blue Land, které pomáhalo v obtížných podmínkách Himálaje místním lidem se stavbou školy, založením první veřejné knihovny a dalšími aktivitami na podporu tohoto zcela ojedinělého etnika žijícího v nadmořských výškách okolo 5 tisíc metrů. Rádi bychom propagovali snahy zakladatelů sdružení Gábiny a Kódi naší jízdou do oblasti Zanskaru (www.blueland.cz).

Zájemci o další informace se mohou obrátit na Zdeňka Krupičku, Radka Krieglera nebo navštívit www.mcoutdoors.cz.

Děkujeme, že nám fandíte!

Radek Kriegler

Zdeněk Krupička, tel.: **732 859 287**
Radek Kriegler, tel.: **723 507 809**
e-mail: mcoutdoors@gmail.com

Zdeněk Krupička – dobrodruh nebo odvážný muž?

Jednoho deštivého březnového dne jsem se vypravila do Prahy na setkání se Zdeňkem, mladým mužem na vozíku, který v loňském roce absolvoval cestu z Prahy do Casablanky a dalších míst v Maroku v sajdkáru. Na rozhovor jsem se velmi těšila, protože jsem sama také vloni Maroko procestovala a dokonce jsem navštívila stejná místa.

Musím říct, že skutečnost všechna moje očekávání daleko předčila, protože Zdeněk je mimořádně sympatický a komunikativní člověk, takže náš rozhovor se z odpoledních hodin protáhl dlouho do noci. Nebýt toho, že jsem brzy ráno musela odjíždět, povídali bychom si nejspíš doted.

Jak ses k cestě do Maroka dostal? Jsi motorkářský fanda, nebo to byla náhoda?

K cestě jsem se dostal spíš šťastnou náhodou, kdy si ředitel Jedličkova

ústavu vzpomněl právě na mě jako na člověka dostatečně dobrodružné povahy, který by Maroko v sajdkáru „dal“. A nemýlil se, pro cestu jsem se ihned nadchl!

Měl jsi už předtím nějaké zkušenosti z dalekých cest?

Cestovatelské zkušenosti jsem měl. Ne sice v sajdkáru, ale „po svých“, to znamená částečně na vozíku, částečně silou svých rukou i rukou kamarádů jsem asi před pěti lety procestoval kus Ukrajiny, Koločavu. Byl to nádherný zážitek. Krásná příroda, milí lidé, životní styl hodně odlišný od toho, co známe... Navíc mi taková cesta dodala sebevědomí k dalšímu cestování. Poznal jsem, že když člověk opravdu něco chce, tak toho dosáhne. I na vozíku můžu s partou fajn kamarádů cestovat jako lidé bez postižení, protože hranice toho, čeho a kam až dosáhneme, si každý z nás určuje především sám.

Jak ses na cestu připravoval?

Co nejvíc jsem se těšil!

Žádné zvláštní přípravy opravdu neprobíhaly? Co třeba očkování?

Zjistil jsem si, že Maroko je ze zdravotního hlediska poměrně bezpečná země, takže nějaká speciální očkování nejsou vůbec potřeba.

Co pro tebe bylo během cesty nejobtížnější?

Největší problém asi představoval vytrvalý déšť, který nás stíhal v Itálii. To bylo opravdu nepříjemné, bouda sajdy příliš netěsnila, zatékalo dovnitř, tak jsem se obával, abych nenastýdl a nezkažil tak zbývající cestu sobě i ostatním. Byli jsme vlastně teprve na začátku a pokud bych onemocněl, byla by to komplikace. Ale naštěstí vše dobře dopadlo, dešti jsme ujeli a zbytek expedice už probíhal bez problémů.

Jaké jsou tvoje „marocké“ zkušenosti z pohledu vozíčkáře?

Pro vozíčkáře Maroko není příliš vstřícné. Cesty jsou plné děr, chodníky mají hodně vysoké obrubníky a taky nepatří zrovna k nejlépe udržovaným. Mediny,

nejstarší části měst, jsou na tom samozřejmě ještě hůř, ale se všemi nerovnostmi jsme si společnými silami dokázali poradit, takže jsem si prohlédl i opravdu hodně bariérová zákoutí. Dost lidí nadává na tzv. turecké záchody, kterých bylo v Maroku hodně, ale ty mi právě vyhovovaly. Ovšem nejlepší je příroda. V hotelech nenarazíš na plošinu, takže se bez silných paží kamarádů neobejdeš. Ale asi díky tomu, že sportuji, a proto mám dobrou fyzickou kondici, jsem vše zvládal poměrně snadno.

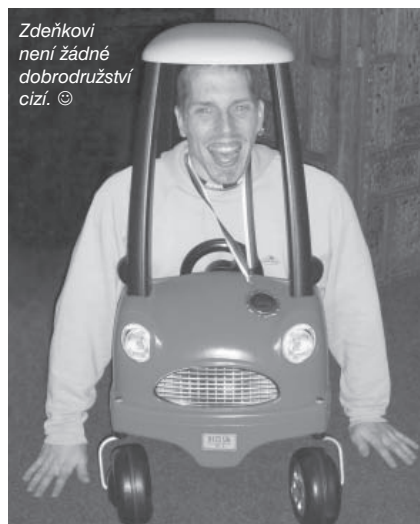
Co tě v Maroku nadchlo nejvíc?

Nejsilnějším zážitkem pro mě byla návštěva Sahary. Jen co jsme s motorkou zastavili na místě, už jsem vyskakoval ze sajdy a válel se v písku jako malé děčko. Taky jízda na velbloudu stála za to. Všem vřele doporučuju!

A otázka na závěr: co myslíš, že ti cesta přinesla?

Kromě toho, že jsem alespoň trochu poznal jinou zemi, její kulturu, architekturu, život jejích obyvatel, jsem si především dokázal, že cestování i do exotických končin není nic, čeho bych se měl obávat a o co bych se měl ochuzovat. Už teď se těším na další cestu, tentokrát do Indie!

Za rozhovor děkuje Eva Bartusková

Zdeňkovi není žádné dobrodružství cizí. ☺